

Vršovice 25.4.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, všechny vás vítám na bohoslužbě v neděli nazvané Jubilate Deo, plesej Bohu a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Plésej Bohu všeka země. Zpívejte žalmy k slávě jména Jeho, ohlašujte slávu a chválu Jeho. Ž 66,1n

Píseň: 613

Modlitba: Pane Bože, přicházíme sami nebo se svými blízkými, svými dětmi. Přicházíme s plnou hlavou starostí, jak co zařídit, co promyslet, na co nezapomenout. Cítíme se často jako kolečko v soukolí a přistihujeme se, jak začínáme podléhat tlaku a vnímáme jako důležité věci, které jsou nám vnučovány a zapomínáme na to nejpodstatnější.

A Ty za námi přicházíš, zastavuješ nás, zklidňuješ, učíš nás se znovu rozhlížet a poznávat život. Provázíš nás příběhem Ježíše z Nazareta a ukazuješ nám, že patří i do našeho života v tomto zamotaném světě.

Děkujeme Ti za to a prosíme, aby tato nabídka otevření očí pro naši budoucnost v Tvé náruči dnes zazněla po celém světě, všude tam, kde je jí zapotřebí. Amen.

Slovo dětem: narozeniny Matouš Kuta (8 let) a Sonička Šlerková (1 rok)

Píseň ze Svítá: S 379 Vstaň a hledat pojd' tu zem

Čtení: J 10,1-10

Píseň: 191

Text: 1K 6,12-17

Haleluja. Seslal svému lidu vykoupení, ustanovil navěky svou smlouvu; svaté, bázeň budící je jeho jméno. Haleluja. Ž 111,9

Text, který připadl na dnešní neděli, je zvláštní. Pročítal jsem ho, promýšlel a nevěděl si s ním rady. Jak dnes naslouchat textu, ve kterém evangelista Jan na konci prvního století ujišťuje své posluchače, že Židé nemají pravdu, že pravdu mají oni, ti, kteří uvěřili v Ježíše z Nazareta jako svého Pána. Je to text útočný - a to jsme ještě nečetli poslední verše z předchází kapitoly, které k němu patří. Co s tím, k čemu nám je polemizovat s židovskými představiteli Janovy doby, k čemu nám je

aktualizovat celý text ve smyslu polemiky s jinými náboženstvími nebo se svézt na současné vlně kritiky vůči představitelům katolické církve. Není to jednoduchý text a přece má co říct.

Jen se musíme také trochu ohlédnout za příběhem, na který navazuje. Za příběhem uzdravení slepého. Ježíš uzdravil od narození nevidomého člověka, ten mu za to byl vděčný a způsobil tak problém. Autority, náboženští představitelé si nevěděli s touto událostí rady, nevěděli, kam ji zařadit, a tak toho uzdraveného vyloučili ze společenství Božího lidu. »"Celý ses narodil v hříchu, a nás chceš poučovat?" A vyhnali ho.«

To je pozadí oné polemiky. Odmítnutí člověka. Zničení člověka, protože nezapadal. Byl outsiderem a nejednou není, narušil status quo, narušil přesvědčení o platnosti norem, protože se mu stalo něco, co nebylo možné vysvětlit.

Najednou se ten příběh začíná jevit aktuální i pro naši dobu. Stačí rozhlédnout. Bylo by skutečně velkým zúžením záběru našeho příběhu mluvit dnes pouze o tom, že Ježíš přišel zrušit moc nad lidským životem, kterou si nárokovali farizeové. To, co vidíme před sebou je velká polemika s mocí, která je nelidská. S těmi, kteří si nárokují vůdcovství, které je pro lidi zhoubné. Na tom příběhu uzdravení to zřetelně vidíme - člověk byl vyloučen, byl poslán pryč, protože nezapadal. Zdá se, že se stačí vymezit vůči náboženství a bude všechno v pořádku - však to také lidé okolo nás dělají, vymezují se vůči ideologii. Problém je, že to, co má dnes moc není institucionalizované náboženství, ale konzumní pohled na život. Děti ve škole jsou předmětem šikany, protože nejsou tak dobře oblečené jako jejich spolužáci - tak o tom mluvili studenti na jakémisi fóru v televizi. Hodnota člověka se určuje podle peněz a postavení, které s sebou nesou moc. V partnerských vztazích se ztrácí naslouchání druhému člověku, ten je pouze zařazován do mých vlastních představ, není člověkem v plném slova smyslu. Aktuálně můžeme kolem sebe vidět nálepkování lidí podle toho, koho budou volit - bez ohledu na jejich osobnost. Všechno možné je důležitější než člověk. To je princip komerce v nejširším slova smyslu. Ježíš vstupuje do příběhu života nevidomého člověka se slovy: „Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ A v našem textu jasně upozorňuje na to, že on je pastýř, který volá své ovce jménem. On je zná, ví, kdo jsou, ví, kdo jsme jako lidé a ne jakou součást systému nebo součást něčích představ. On je dobrý pastýř.

Najednou náš text promlouvá, volá, třese námi, abychom si uvědomili svou

vlastní hodnotu, kterou máme v Božích očích, v očích toho, který za námi poslal svého Syna. Nejde o to, jakou máme hodnotu v očích tohoto světa. Znovu se vracím k tomu, co chceme říkat našim dětem. Jakou ony mají hodnotu. Co má hodnotu v životě. Evangelista Jan vyznává, že to nejpodstatnější je něco, co si nemůžeme koupit, co nemůžeme získat pákami, na které si zvykl tento svět. To nejpodstatnější je něco, co v nás nachází dobrý pastýř, který na nás volá. Tak, jak to našel onen uzdravený muž, který přišel za Ježíšem, když byl vyloučen ze společenství, které pro něj znamenalo všechno. Ježíš ho oslovil: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: "A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?" Ježíš mu řekl: "Vidíš ho; je to ten, kdo s tebou mluví." On na to řekl: "Věřím, Pane," a padl před ním na kolena."

Apoštol Pavel moc dobře znal takovou situaci. I on kdysi padl na kolena a vyznal, že věří. A v jeho textu tak můžeme navázat a uvědomit si, co se to tu vlastně stalo. Událost vyznání, že Ježíš je Pánem nad lidským životem. Že všechny ostatní mocenské nároky v tomto světě jsou ve světle Ježíšova nároku být dobrým pastýřem iluzí, omylem, lží. Jediné, co tu platí je ono Ježíšovo zavolání jménem, které nám nabízí.

Je to obrovská revoluce v našem vnímání, v našich představách. Totéž zažili v Korintu. I oni prožili onen úžas a nadšení, že by něco takového mohlo platit. Že by hodnota jejich života, hodnota vztahů mohla být určována něčím jiným než pohledem lidí okolo nich. V tom je velice zajímavé, jak jsme jako společnost tehdejšími normám podobní.

Do tohoto nadšení najednou musí apoštol řešit vlastně úplnou hloupost. Vztahy s prostitutkami, něco, co bylo tehdy běžné. Je velice zajímavé, co na to apoštol říká. Nebo lépe - z jakého úhlu pohledu k celé věci přistupuje. Neříká to je špatné, to je nemorální, to byste neměli dělat. Pavel vstupuje do konkrétního rozhodnutí věřícího člověka s upozorněním, že byl zavolán jménem. Že Ježíš Kristus, ten ukřižovaný a vzkříšený, dobrý pastýř, zavolal mě, tebe, jménem. Dostali jsme se tak do panství Kristova a neměli bychom se ho vzdávat.

V Korintu muselo nastat překvapení - vždyť toho se nikdo vzdávat nechtěl a ani my nechceme. Máme radost, že Ježíš vstoupil se svoji mocí do tohoto světa, do našich životů. To je přece nesouměřitelné s tím, na co Pavel upozorňuje, co vyčítá. Žádné maso obětované modlám, žádný vztah s prostitutkou, žádné morální selhání přece nemůže narušit tuto základní Boží skutečnost.

Ale apoštol překvapivě říká - může. Nejde o nějaký trest z Boží strany, ale jde o to, že my sami se této milosti můžeme vzdát. Můžeme zaměnit zpátky panství Kristovo za panství norem které máme kolem sebe. A to skutečně kvůli hlouposti. Kvůli nesouměřitelné hlouposti. Že začneme v drobnostech dávat za pravdu normám obecné komerce. „`Všechno je mi dovoleno` - ano, ale ne všechno prospívá. `Všechno je mi dovoleno` - ano, ale ničím se nedám zotročit.“ Protože naší jedinou budoucností uprostřed zmatků a tlaků v tomto světě je spojit náš život s tím, co přinesl Ježíš z Nazareta. Slyšet jeho hlas. Naslouchat mu, učit se ho poznávat. Mít na účast na jeho životě, smrti i vzkříšení. Pavel to vyjadřuje extrémním obrazem - „jsme přece jeho údy“.

Je to reálné nebezpečí, o kterém tu Pavel mluví. Ale zároveň je to reálná naděje, kterou nabízí. Lze se na ni spolehnout. Jedině na ni se lze spolehnout. To máme vědět, to si máme připomínat. Protože panství Kristovo přemáhá všechny nároky ideologií, všechno sobectví vlastních představ ve vztazích, všechnu komerci, obchodovatelnost s člověkem. Panství Kristovo je přemáhá a přichází za konkrétním člověkem, přichází za námi a ukazuje nám naši skutečnou hodnotu v zavolání jménem dobrého pastýře. Máme za co děkovat, máme za co chválit, máme proč plesat, jak nás k tomu vyzývá název dnešní neděle - Jubilate.

Amen.

Píseň: 250

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.

Ef 1,17-19

Požehnání: Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.

Ř 15,13

Píseň: 419 Mocný Bože, při Kristovu

